

hvad der følger af deres eget umiddelbare Indhold; men med Hensyn til Finantsloven have vi en grundlovmæssig fastslaaet Definition paa den. Den er et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter i det kommende Aar, ingen undtagne, og om man end nu i det her foreliggende Lovforslag har begrænset den til kun at omfatte de nødvendige løbende Udgifter, saa ophæves derved ikke Begrebet Finantslov, taget i Almindelighed, og jeg ser derfor ikke rettere, end at, vedtager man dette Lovforslag, som det her nu foreligger, saa er det med al Rimelighed derved fastslaaet, at en foreløbig Finantslov for Fremtiden er forenelig med Grundloven, er lovlig og altsaa kan udgives i Henhold til den gjældende Grundlovs § 25. — Jeg vilde have sat Pris paa, og det i høj Grad, at der havde været Tid for Landstinget til, inden det stemte over dette Lovforslag, at tage Sagen under nærmere Overveielse og da navnlig ved at nedfatte et Udvalg. Det kan jo imidlertid ikke ske; det er umuligt nu at nedfatte et Udvalg, som i Virkeligheden kan gjøre Noget ved Sagen, men jeg kan ikke Andet end udtale min Beklagelse over, at et efter mit Skjøn meget vigtigt statsretligt Spørgsmaal skal afgjøres i det ene Thing som en Redaktionsændring — thi saaledes har man betragtet det i Folkethinget — og i det andet Thing, uden at der er Tid til alvorlig og grundig at overveie Sagen. Omstændighederne ere jo imidlertid saadanne, at jeg maa tilraade at stemme for Lovforslaget, som det er, om jeg end beklager, at Omstændighedernes Tryk fører dertil.

Finantsministeren: Jeg deler med det ærede Medlem den Beklagelse, at dette Lovforslag først nu foreligger; jeg havde fra Først af antaget, at det vilde have foreligget tidligere, og navnlig at det vilde have foreligget i en saadan Form, at Sagen i enhver Henseende, baade fra Formens og Indholdets Side, vilde have beholdt en aldeles uomtvistelig Karakter af noget Regelmæssigt, Noget, som kun var en simpel Gjentagelse af, hvad der sidst i lignende Tilfælde vedtoges. Jeg vil imidlertid strax tilføie, at, som Loven foreligger nu, har den, om den har end en længere Varighed, end man sidst vedtog, i Dvrigt efter min Mening ikke Karakteren af noget Uædvanligt, som har Krav paa særegen Overveielse. Det ærede Thing vil vide, at Forslaget blev indbragt fra Regjerings Side paa det Tidspunkt, som man nærmest vel ansaa for passende, nemlig da det var officielt konstateret, at Finantsforslaget ikke kunde tilendbringes inden 1ste April; man kan personlig have den samme Forvisning paa et tidligere Tidspunkt, end det saa at sige er officielt konstateret. Men en saadan personlig Mening kan modsiges. Medens jeg i Dvrigt ikke anser det for rigtigt at gaa ind paa Forhandlingerne i det andet Thing — det er jo af mange Grunde aldrig hensigtsmæssigt at flytte Forhandlingerne, om jeg saa maa

siige, at føie, hvad der er passeret i det ene Thing, over til det andet, — tror jeg ikke at gjøre mig skyldig i nogen Indiscretion ved at siige, at jeg fandt det rigtigt at konferere med Finantsudvalget i det andet Thing om det Tidspunkt, da Forslaget til den foreløbige Bevilling naturlig maatte være at indbringe, og det er Grunden til, at Indbringelsen skete 3 Uger før 1ste April. Ved Affattelsen af Forslaget holdt jeg mig aldeles til den Form, som den sidste tilsvarende Lov havde havt. Naar det ikke var, fordi man i et saadant Tilfælde efter min Mening vækker mindst Modsigelse ved at holde sig aldeles til det Overlevede, endog saa lidt pedantisk, havde jeg, netop hvad Tidsgrensens angaar, neppe holdt mig til een Maaned; jeg havde rimeligvis foreslaaet to Maaneder, fordi jeg efter den hele Sagernes Skilling mente, at man maatte være beredt paa, at det ikke uden sært Held kunde lykkes at faae Finantsloven ført igjennem ved en Maanedes Forlængelse, og skjøndt det ikke er forbundet med stort Besvær, er det dog altid noget Besvær — ikke just for Regjeringen, men for Forhandlingerne — at forlænge den Slags Lov. Men jeg holdt mig saa strengt til den tilsvarende Lov for 3 Aar siden, at jeg slet ikke foretog nogen som helst Forandring, og jeg havde nærmest troet, at Sagen var gaaet som en ren Formsig. Der fremkom imidlertid ved 1ste Behandling Spørgsmaal om en Forlængelse, og da var det allerede noget klarere, end den Gang Sagen blev forelagt i Statsraadet, at der ikke var nogen Sandsynlighed for, at Finantslovsforslagets Behandling kunde være tilendbragt inden Udgangen af Mai. Som Følge deraf kunde jeg paa ingen Maade principielt modsætte mig en Forlængelse. Ved Spørgsmaalet om Fristens Forlængelse med 1 Maaned eller 2 Maaneder er man inde paa et Omraade, hvor Afgjørelsen maa træffes efter Skjøn, og hvor det er ganske umuligt for en Minister at gjøre nogen absolut Indsigelse. Jeg mincerede imidlertid meget bestemt mine Udtalelser om Fristens Forlængelse, idet jeg erklærede, at jeg var villig til, hvis det ønskedes, selv at stille Forslag om en Forlængelse af Lovforslagets Varighed med een Maaned, hvormod min Udtalelse kun gif ud paa, at jeg ikke vilde modsætte mig en Forlængelse med to Maaneder, naar Rigsdagen maatte vedtage en saadan. Der ligger altsaa deri en Nuance i min Opfattelse, hvis Betydning er klar. Det er ganske rigtigt, som det ærede kongevalgte Medlem udtalte, at Forslaget om en Forlængelse oprindeligt er fremkommet fra 3 Medlemmer, og dersom det var blevet vedtaget, da Sagen forelaa til 2den Behandling, vilde der ogsaa have været fuldkommen tilstrækkelig Tid for Landstinget til, hvis det ønskede det, at forandre denne Tidsfrist, uden at Forslagets Tilbagesendelse kunde volde nogen Vanskelighed. Sagen er altsaa fra Regjeringens Side indbragt saaledes, at med Sagttagelse af de regelmæssige Fri-